

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7476

гр. София, 05.10.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в закрито заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

като разгледа дело номер **4032** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във връзка с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на А. В. К. против Писмо изх. № ГП 647/ 2020 от 11.03.2020г. на Заместник на Главния прокурор при ВКП.

Обосновава подробни съображения, че писмото обективира изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по смисъла на чл. 38 от ЗДОИ. Твърди липса на компетентност, неспазване на установената форма, материална незаконосъобразност и противоречие с целта на закона. Моли да се отмени на оспорения административен акт и задължи ответника да предостави търсената информация.

Ответникът – Заместник на Главния прокурор при ВКП в писмено становище поддържа недопустимост на жалбата по арг. от чл.33 от ЗДОИ, евентуално моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна с приложените към жалбата писмени доказателства и обсъди твърденията на жалбоподателя за незаконосъобразност на атакувания акт и доводите на ответника, приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА на основание чл.159 т.1 АПК.

Административното производство е образувано по заявление №647/26.02.2020 г. от А. В. К. с което е поискан достъп до следната информация: 1. Брой проведени съвместни операции между прокуратура и полиция, насочени срещу „битовата престъпност“ от началото на 2020г.; 2. Какви посегателства, съгласно Наказателния кодекс, са разследвани във вече проведените съвместни операции между прокуратурата и полицията, насочени срещу „битовата престъпност“?; 3. Какви посегателства, съгласно Наказателния кодекс, се включват в понятието „битова престъпност“?; 4. Какво се разбира, съгласно употребявания израз в съобщенията на

Прокуратурата на Република България „криминално проявени лица“?; 5. Съгласно какви критерии прокуратурата и полицията избират населените места или частите от населените места, в които да проведат съвместни операции, насочени срещу „битовата престъпност“?.

По повод заявлението е издадено оспореното Писмо изх. № ГП 647/ 2020 от 11.03.2020г. на Заместник на Главния прокурор при ВКП с което уведомява заявителя, че информацията относно провеждани съвместни операции с органи на МВР, насочени срещу „битовата престъпност“, не се събира за статистически цели в Прокуратурата на Р България, както и че тълкуването на текстове от нормативен акт не е дейност, присъща за дейността на прокуратурата.

Според чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България. Следователно всеки държавен орган може да вземе решение, свързано с достъп до обществена информация, стига поисканата информация да се създава или съхранява от него. Според чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. Съгласно чл. 33 от ЗДОИ, когато органът не разполага с исканата информация, той уведомява за това заявителя. Разпоредбата на чл. 33 от ЗДОИ се отнася до случаите, в които органът не е нормативно задължен да създава и съхранява исканата информация. В тази хипотеза той не е задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ и уведомлението, че не разполага с информацията и няма данни за нейното местонахождение, не носи белезите на административен акт и не подлежи на съдебен контрол. На съдебен контрол за законосъобразност в производството, развиващо се на основание чл. 40 от ЗДОИ във вр. чл. 145 и сл. от АПК, подлежи решението за предоставяне на достъп до обществена информация, постановено на основание чл. 34 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, както и отказът за предоставяне на обществена информация, издаден на правно основание чл. 38 от ЗДОИ. Разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ императивно регламентира основанията за отказ - всички те се отнасят за информация, която е налична, но която не може да бъде предоставена, тъй като попада във визираните в разпоредбата хипотези.

Двата акта /този по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ и този по чл. 33 от ЗДОИ/ имат различна правна природа: при акта по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, органът е установил, че съществува исканата обществена информация и с оглед на това постановил да бъде предоставена, докато при акта по чл. 33 от ЗДОИ органът е установил, че не разполага - не е създадена и не се съхранява при него, исканата обществена информация. Щом информацията не е създадена, тя не може да бъде предоставена. Липсата на информация е липса на елемент от фактическия състав, който регламентира компетентността на органа, и с оглед на това за него не е налице задължение да се произнесе с индивидуален административен акт, с който да я предостави или да откаже предоставянето ѝ.

В случая заявителят е уведомен, че исканата информация не се събира за статистически цели в Прокуратурата на Р България, както и че тълкуването на текстове от нормативен акт не е дейност, присъща за дейността на прокуратурата. Предоставянето на информация за дейността на Прокуратурата на държавни органи, организации и обществеността в предвидените в закон случаи се осъществява по реда

на Указание за организация на информационната дейност в Прокуратурата на Р България, утвърдено със Заповед № ЛС-1985 от 30.05.2014г , изм. със Заповед РД 02-27 от 21.11.2017г и Заповед РД 02-17 от 27.06.2019г на Главния прокурор. В т.V. 15 и 16 от Указанията са определени показателите по които се събира статистическа информация за отчитане дейността на Прокуратурата по видове надзори и направления в табличен вид. Посканата с процесното заявление информация не фигурира в таблицата на л.3 от Указанията. Ето защо, същата не се съхранява при ответника в поискания в заявлението вид и систематика. В този смисъл и задълженият субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ не разполага с поисканата информация, поради което не е задължен да се произнася с нарочен акт по реда на закона, а има само задължение да уведоми заявителя съобразно чл. 33 от ЗДОИ за невъзможността да я предостави в желания вид. При наличието на предпоставките по чл. 33 от ЗДОИ органът е изпълнил надлежно задълженията си чрез уведомяване на заявителя. Налице е уведомление по чл. 33 от ЗДОИ, че органът не разполага с исканата информация и няма законово задължение да събира такава информация. Достъп до искана обществена информация не може да бъде предоставен, ако задълженият субект обективно не разполага с нея. В конкретният случай не са налице доказателства, които да установяват, че исканата информация е налична при органа. Ето защо оспореното писмо представлява уведомление по чл. 33 от ЗДОИ. Доколкото са били налице предпоставките по чл. 33 от ЗДОИ ответният орган няма задължение да се произнесе с мотивирано решение.

Трайна и безпротиворечива е съдебната практика на Върховния административен съд, която приема, че уведомлението по чл. 33 от ЗДОИ не представлява индивидуален административен акт, с него не се засягат права и законни интереси и не могат да произтекат неблагоприятни правни последици за адресата му, поради което и не подлежи на съдебен контрол. В този смисъл са Определение № 9952 от 19.07.2018 г. по адм. д. № 6736/2018 г., 5 чл. с-в на ВАС; Определение № 4162 от 30.03.2018 г. по адм. д. № 4950/2016 г., V отд. на ВАС; Определение № 6943 от 28.05.2018 г. по адм. д. № 5653/2018г, Определение № 1480 от 06.02.2017 г. по адм. д. № 133/2017 г. на ВАС- V отд.; Определение № 7771 от 27.06.2016 г. по адм. д. № 6236/2016 г. на ВАС - V отд.; Определение № 15574 от 19.12.2014 г. по адм. д. № 15225/2014 г. на ВАС- V отд. и др.

След като не разполага с исканата информация и липсва нормативно задължение да създава и съхранява същата, то за ответника не е налице задължение за произнасяне по съществуващото на подаденото заявление. Жалбата е процесуално недопустима като подадена срещу акт, който не подлежи на обжалване, поради което и следва да се остави без разглеждане, а образуваното производство да се прекрати. Съгласно чл.159 АПК, съдът е длъжен да провери допустимостта на подадената жалба и след като констатира, че оспорването е недопустимо по см. на чл.159 т.1 АПК следва да я остави без разглеждане и да прекрати образуваното въз основа на нея спорно административно производство.

Относно разноските: При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 4 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за защита от юрисконсулт в размер на 100 лева.

Мотивиран от горното, на основание чл.159 т.1 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на А. В. К. против Писмо изх. № ГП 647/ 2020 от 11.03.2020г. на Заместник на Главния прокурор при ВКП.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 4032 по описа за 2020г. на АС С.-град, 68 съдебен състав.

ОСЪЖДА А. В. К. да заплати на Прокуратурата на Р България разноски по делото в размер на 100 лв.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ с частна жалба в 7 дневен срок от получаване на съобщението му.

съдия: